

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΛΛΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοσ# Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738

E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2018 ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Προκοπίου μεγαλομάρτυρος, Θεοφίλου οσίου Του εκ
Ζίχνης, Αναστασίου ιερομάρτυρος εξ Ιωαννίνων
Έτος 11^ο Τεύχος 486

Η κοινωνική διάσταση τῆς πίστεως

(Αρχιμανδρίτης Νικάνωρ Καραγιάννης)

Τὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τὴν ξαναδιαβάσαμε τὴ δεύτερη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν μὲ περισσότερες χαρακτηριστικὲς λεπτομέρειες, ἔτσι ὅπως τὴ διασώζει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος. Σ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ἡ σύνδεση τῆς ἁμαρτίας μὲ τὴν ἀρρώστια καὶ τῆς θεραπείας μὲ τὴ σωτηρία εἶναι θεμελιώδης ὡς σχέση αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ὅμως, μᾶς παρουσιάζει τὸ ἴδιο θαῦμα μὲ λιτότητα καὶ συντομία. Μπροστὰ στὸν Χριστὸ πού διδάσκει σὲ ἕνα σπίτι στὴν Καπερναοὺμ φέρνουν ἕναν παράλυτο ἐπάνω σὲ κρεβάτι. Οἱ συνοδοὶ δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν τὸν Χριστὸ ἐξαιτίας τοῦ πλήθους πού ἀκούει τὴ διδασκαλία Του, γι' αὐτὸ ἀνοίγουν μία ὀπὴ στὴ στέγη

τοῦ σπιτιοῦ καὶ κατεβάζουν τὸν παράλυτο μπροστὰ στὸν Χριστό. Ὁ Ἰησοῦς ἐντυπωσιάζεται ἀπὸ τὴν ἐφευρετικότητα τῆς πίστεως τους καὶ τὴν ἐπαινεῖ. Ἀξίζει, λοιπόν, νὰ προσεγγίσουμε τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ μῆνυμα μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὀπτική καὶ νὰ σταθοῦμε στὴν κοινωνικὴ διάσταση τῆς πίστεως.

Ἡ πίστη, κίνηση πρὸς τὸν ἄλλο ἄνθρωπο

Ἡ χριστιανικὴ πίστη καλεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἀτομικότητάς του. Καλεῖ διαρκῶς τὸν ἄνθρωπο νὰ σπάει τὸ κέλυφος τοῦ ἐγωισμοῦ του καὶ νὰ μεταμορφώνεται ἀπὸ ἄτομο σὲ πρόσωπο. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος-ἄτομο μεταβάλλεται σὲ πρόσωπο, σημαίνει ὅτι ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν ἐγωπαθῆ φυλακὴ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅπου εἶναι ἐγκλωβισμένος, καὶ ἔρχεται νὰ συναντήσῃ μὲ κατανόηση, σεβασμὸ καὶ ἀγάπη τὸν συνάνθρωπο. Ἔτσι γίνεται τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο μάρτυρας πίστεως καὶ ἀφορμὴ σωτηρίας γιὰ τοὺς ἄλλους. Γιατί ὁ πιστὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐφησυχάζει καὶ νὰ ἐπαναπαύεται κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, ἀγνοώντας τὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων, ἀδιάφορος στὸ νὰ βρῆται τρόπους θεραπείας.

Ἡ ἐφευρετικότητα τῆς πίστεως τῶν συνοδῶν τοῦ παραλύτου, μᾶς λέει ξεκάθαρα ὅτι ἡ γνήσια καὶ πραγματικὴ, ἢ δυνατὴ καὶ θερμὴ πίστη, δὲν κάμπτεται ἀπὸ ἐμπόδια, δὲν σταματᾷ μπροστὰ σὲ δυσκολίες. Ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει, ἀγωνίζεται καὶ ἀγωνιᾷ προσευχόμενὴ νὰ βρεῖ τρόπους καὶ δρόμους συμπαράστασης καὶ ἐνίσχυσης, παρηγοριᾶς καὶ ἀνακούφισης μέσα ἀπὸ ἐκδηλώσεις καὶ ἔργα ἀγάπης. Βέβαια, ὅταν γυρίζουμε τὸ βλέμμα μας γύρω μας «εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου», μέσα στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, κάποτε ἀπογοητευόμαστε, ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό. Συνειδητοποιοῦμε πόσο μακριὰ εἴμαστε ἀπὸ αὐτὸ πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε ἢ, τέλος πάντων, ἀπὸ αὐτὸ πού καλούμαστε νὰ γίνουμε· ἄνθρωποι μὲ ἐμπειρία «πίστεως δι' ἀγάπης ἐνεργομένης» (Γαλ. 5,6).

Ἀναρωτηθήκαμε ἄραγε ποτέ, πόσο συχνὰ τὸ Εὐαγγέλιο, μὲ τὸ συνεχὲς κάλεσμα γιὰ τελείωση καὶ ὑπέρβαση, σηκώνει ψηλὰ τὸν πήχη στὸ στίβο τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα καὶ ἐμεῖς περνᾶμε ἀπὸ κάτω; Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀλληλεγγύης, δυστυχῶς, εἶναι σπάνια ἀκόμη κι ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι αὐτονόητη, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Δεδομένα και ζητούμενα στὸν ἀγώνα τῆς πίστεως

«Θάρσει, τέκνον» εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς στὸν παράλυτο καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὸν καὶ στὸ σημερινὸ ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος, ταλαιπωρημένος, ἀπογοητευμένος καὶ προδομένος, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐλπίδα καὶ στήριξη ψυχική. Ὁχι, βέβαια, ἀπὸ φθηνές παρηγοριές, θολὰ καὶ ἐπικίνδυνα συνθήματα, σὰν αὐτὰ ποὺ περισσεύουν στὶς μέρες μας καὶ κυκλοφοροῦν μέσα στὴν ἐλευθερία τοῦ κόσμου ἀσύδοτα καὶ ἀχαλίνωτα ὀδηγώντας πολλοὺς σὲ ἀδιέξοδα. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ σῶζουσα ζωντανὴ πίστη, ποὺ ὅταν ὑπηρετεῖ τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο, ἀποδεικνύει μὲ τὸν πλέον χειροπιαστὸ τρόπο ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὑπόθεση τοῦ μυαλοῦ μας, ἀλλὰ τῆς καρδιάς μας. Αὐτό, βέβαια, δὲν σημαίνει ἕναν πρόχειρο συναισθηματισμὸ ποὺ ἀφορᾷ τοὺς ἀφελεῖς καὶ γραφικοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸ μερικῶν, ζοῦν στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς, ἀλλὰ εἶναι γνώρισμα τῶν ἀγωνιστῶν ποὺ ἀνακάλυψαν τὴν οὐσία τῆς ὑπαρξῆς τους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ νικητὲς τῆς παρούσας ζωῆς καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς αἰώνιας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅταν μελετᾶμε, στοχαζόμαστε καὶ ἐρμηνεύουμε τὸν διαχρονικὸ λόγὸ τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν καθοδήγησιν τῶν Πατέρων μέσα στὴν Ἐκκλησία, θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπόψη μας ὅτι πολλὰ ἀπὸ ὅσα διαβάζουμε δὲν εἶναι δεδομένα τῆς δικῆς μας ζωῆς, ἀλλὰ ζητούμενα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ἀγώνα. Πολλὰ ἀπὸ ὅσα μᾶς συγκινοῦν καὶ ἀγγίζουν τὴν ψυχὴ μας δὲν εἶναι ἐμπειρίες ποὺ φθάσαμε, ἀλλὰ μιὰ πνευματικὴ κατάσταση ποὺ ἀκόμη προσπαθοῦμε νὰ κατακτήσουμε, ἐν μέσῳ προκλήσεων, παγίδων καὶ πειρασμῶν πολλῶν. Γι' αὐτὸ ἄς προσπαθοῦμε μέσα στὸ περιβάλλον ὅπου ζοῦμε, μὲ τὴν στάση τῆς ζωῆς μας καὶ τὴ συμπεριφορὰ μας, νὰ ἐνισχύουμε τὴν πίστη τῆ δικῆς μας καὶ τῶν ἄλλων. Ἀμήν.

Ἅγιος Προκόπιος ὁ Μεγαλομάρτυς

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος, ἐζήσῃ καὶ μεγάλωσῃ στὴν Ἱερουσαλὴμ τα χρόνια ποὺ αυτοκράτορας τῶν Ρωμαίων ἦταν ὁ Διοκλητιανός. Ὁ πατέρας του, ὁ Χρι-

στοφόρος, ήταν ευσεβής άνθρωπος, σε αντίθεση με την μητέρα του που πίστευε στα είδωλα.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του, η μητέρα του τον πήγε στον αυτοκράτορα, ο οποίος τον έκανε ηγεμόνα της πόλης των Αλεξανδρέων και του έδωσε εντολή να καταδιώκει και να βασανίζει τους χριστιανούς.

Έτσι ο Προκόπιος ξεκίνησε για την Αλεξάνδρεια. Κατά την πορεία του όμως, ξαφνικά άρχισαν να πέφτουν αστραπές και βροντές και ταυτόχρονα άκουσε φωνή να τον καλεί με το όνομά του, που τον απειλούσε με θάνατο επειδή θα κατεδίωκε τους χριστιανούς και ταυτόχρονα και τον Αληθινό Θεό.

Μετά από αυτό το γεγονός ο Προκόπιος παρακάλεσε Εκείνον πού του μιλάει να του φανερωθεί περισσότερο για να δει ποίος είναι. Τότε εμφανίστηκε μπροστά του ένας Σταυρός από κρύσταλλο και ακούστηκε μία φωνή να του λέει: «Εγώ είμαι ο Εσταυρωμένος Υιός του Θεού». Μετά από αυτό το θαύμα πίστευσε και έγινε χριστιανός.

Λίγο αργότερα επιστρέφοντας από νικηφόρα αποστολή, η μητέρα του προσπάθησε να τον πείσει να θυσιάσει στα είδωλα. Κατάλαβε όμως ότι είχε γίνει χριστιανός και τον πρόδωσε στον αυτοκράτορα. Εκείνος διέταξε τον ηγεμόνα της Καισάρειας Ουλκιο να τον ανακρίνει. Αυτός τον χτύπησε πολύ μέχρι λιποθυμίας και μετά τον έκλεισε στην φυλακή. Με την χάρη του Κυρίου όμως οι πληγές επουλώθηκαν και απελευθερώθηκε από τα δεσμά.

Στη συνέχεια οδηγήθηκε στον ναό των ειδώλων όπου με την προσευχή του κατάφερε και συνέτριψε τα είδωλα. Το θαύμα αυτό είχε ως αποτέλεσμα να πιστεύσουν σ' αυτόν πολλοί ανάμεσα τους και η μητέρα του. Αμέσως δόθηκε εντολή να αποκεφαλίστούν όλοι όσοι είχαν πιστεύσει. Μετά από αυτό, δόθηκε εντολή να γίνουν φρικτά βασανιστήρια στον Προκόπιο. Ο Άγιος υπέμενε με πάρα πολύ μεγάλη καρτερία όλα αυτό και μάλιστα κατάφερε να τα ξεπερνά με την βοήθεια του Θεού. Τέλος δόθηκε εντολή να τον αποκεφαλίσουν και έτσι παρέλαβε το στεφάνι της αιωνίου ζωής.